

Hồi Thứ Tám

BÍ MẬT BAO TRÙM

Thời gian đã qua hai mươi ngày.

Một hôm, cửa hầm bỗng nhiên mở ra, rồi một xác chết rơi xuống.

Tiểu Tà lập tức chạy đến quan sát, rồi kinh ngạc nói:

– Khà... khà... chính là bảo chủ Phi Long Bảo Vĩ Diệt Huyền. Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

Tiểu Tà kinh ngạc, kiểm tra thân thể Vĩ Diệt Huyền, muốn tìm rõ nguyên nhân.

Chỉ thấy trên xác chết của Vĩ Diệt Huyền trên ngực có in một dấu tay màu đỏ, nơi cổ họng bị một nhát kiếm đâm xéo qua.

Chính vết thương này đã kết liễu sinh mạng của Vĩ Diệt Huyền.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Lão đầu này bị ai giết đây? Không lẽ bị bọn thuộc hạ mưu sát để cầm quyền? Nhưng nhát kiếm đoạt mạng này phát sinh từ đâu? Không lẽ Bảo chủ không kháng cự lại nỗi kẻ đã giết mình?

Tiểu Tà tiếp tục quan sát vẻ mặt của Vĩ Diệt Huyền thì thấy nét mặt ông ta rất bình an, vô tư. Như vậy ông ta chết một cách bất ngờ... Phi Long Bảo đã gặp chuyện gì đây? Còn cái dấu tay trên ngực lão cũng không phải đơn giản. Có hai người cùng hành động một lúc sao? Hay là...

Gã càng nghĩ càng thấy rối rắm không thể hiểu nổi.

Nhưng sự thật trước mắt, Tiểu Tà kết luận:

– Vĩ Diệt Huyền đã bị người giết chết, nhưng người đó võ công rất cao cường. Trên thân lão lại có hai vết thương chí mạng. Như vậy rõ ràng có hai người hợp lực... Có lẽ bên ngoài có đại loạn, ta phải lợi dụng cơ hội chạy trốn.

Gã nhìn lên cửa hầm, nghiên cứu một lúc, rồi trở lại đóng xương lợp lên một sọ người, vận công ném mạnh lên cửa hầm.

– Phèn!...

Sọ người tan nát rơi xuống, nhưng nắp hầm cũng lay động một chút.

Tiểu Tà mừng thầm, nói:

– Té ra nắp hầm không có khóa. Chỉ cần đẩy mạnh là mở được. Nhưng xa cách mặt đất quá cao, nhảy không tới. Ở đây cũng không có một cây gậy, vậy phải

làm cách nào?

Qua một hồi suy tính, Tiểu Tà vỗ tay:

– Có rồi!

Tinh thần hấn phấn khởi, cầm phi đao vận công hướng vào vách tường gần nắp hầm phóng tới.

– Tăng... tăng...

Hai tiếng kêu phát ra rất thanh, phi đao cắm phập vào tường đá sâu một gang tay.

Tiểu Tà cười, nói:

– Một gang tay cũng là đủ rồi.

Tức thì gã bắt mấy con rắn lột da, kết thành sợi dây dài, cảm giác rất mãn ý.

Trước tiên, gã lấy da rắn quấn lên phi đao đã cắm sẵn trên tường, rồi quăng sợi dây da rắn lên, móc vào hai cây phi đao, vận hết công lực, đu mình leo lên.

Khi đã đứng chân được trên lưới phi đao, Tiểu Tà lấy hết sức mình đưa tay mở nóc hầm.

Cửa hầm mở ra, thân mình Tiểu Tà đã bay vọt ra ngoài.

Lúc này vào khoảng đêm khuya, bóng tối dày đặc. Tiểu Tà đắc ý, lẩm bẩm:

– Ta đã nói không có gì nhốt ta được. Bây giờ bảo chủ chết rồi, tình thế ở đây đổi mới, ta phải cẩn thận.

Đêm khuya, bốn bề rất im lặng. Tính thời gian, Tiểu Tà bị nhốt trong hầm rắn đến ba tuần lễ rồi.

Nếu không nhờ máu tươi của loài rắn độc, có lẽ Tiểu Tà không được mạnh khỏe như vậy.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Ta thừa cơ đêm nay phải chạy trốn khỏi đây, để khỏi rắc rối.

Nghĩ như vậy, gã lập tức chạy ngược về hướng đại sảnh, nhưng trước mặt đã có bốn bóng người đuổi tới.

Tiểu Tà kinh hãi lẩm bẩm:

– Vĩ Diệt Huyền đã chết trong hầm rắn, tại sao còn Vĩ Diệt Huyền nào nơi đây?

Thật vậy, trước mặt gã rõ ràng là Vĩ Diệt Huyền, bảo chủ Phi Long Bảo. Không lẽ hồn ma xuất hiện?

Tiểu Tà vội núp vào bụi rậm để tránh, và dò xét.

Hắn nghe bảo chủ nói:

– Hồng chưởng quản! Đã khuya rồi, ông hãy trở về nghỉ ngơi. Hai hộ pháp thì

tuần tra về cửa Tây. Ta có chút việc cần phải làm.

– Xin tuân lệnh bảo chủ.

Ba người từ từ bước đi.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Khà... khà... ngay cả tiếng nói cũng giống nhau, nếu ta không nhìn thấy tận mắt thì không biết ai là bảo chủ. Có lẽ hai người chúng nó sanh đôi... hoặc là hóa trang. Nhưng bất cứ thế nào, người này nhất định không phải là bảo chủ trước đây. Có lẽ bên trong có cái gì bí ẩn, hoặc âm mưu...

Tiểu Tà vừa nghĩ, vừa hướng về bên trong đại sảnh phóng vào, để dò xét manh mối. Chuyện này gợi lên niềm hứng thú đối với gã.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh có một phòng nhỏ, ánh sáng chiếu ra ngoài. Tiểu Tà ghé mắt nhìn vào, rõ ràng là Vĩ Diệu Cầm, con gái Phi Long Bảo chủ.

Lúc này, Vĩ Diệu Cầm mình mặc áo mỏng, trên đầu phủ miếng vải, miệng lẩm bẩm:

– Nhờ trời phù hộ! Sự thật ta không phải cố ý giết chết người, vì người hiếp ta, không lẽ ta không giữ chút thể diện. Bây giờ người chết rồi, ta phải xin lỗi người. Người có linh thiêng thì tha lỗi cho ta.

Tiểu Tà nghe nói nghĩ thầm:

– Té ra nàng đang cầu nguyện cho ta. Được! Ta cho người một cơ hội để xin lỗi.

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Dương Tiểu Tà! Xin người tha lỗi! Ta không giận Tiểu Tà. Ta không cố ý dùng Hắc Long câu đạp bạn của Tiểu Tà, cũng không cố ý đả thương ai. Nếu người còn sống thì ta thương nhớ, nếu người chết thì ta mẩn tiếc. Mỗi ngày ta cầu nguyện, người có biết không?

Tiểu Tà định giả ma để chửi rửa cô ta, nhưng khi nghe cô ta nói, Tiểu Tà cảm mến.

Gã không ngờ Vĩ Diệu Cầm, người con gái của Phi Long Bảo chủ lại hiền lương như vậy.

Sự cảm mến đó đã làm cho Tiểu Tà suy nghĩ:

– Có nên bảo cho cô ta biết việc của bảo chủ không? Không... không... đừng báo cho cô ta biết chuyện rắc rối này, vì cô ta còn nhỏ, nếu biết được thì đau khổ tội nghiệp. Bản thân ta cứ điều tra, xác minh sự thực. Không chừng hiện nay thân phụ của nàng là người đang còn sống thì sao?

Tiểu Tà lập tức phóng mình chạy ra ngoài, nghĩ thầm:

– Nhất định Phi Long Bảo chủ có hai anh em sanh đôi. Bắt đầu từ nay ta cũng

phải tìm cách giả anh em sinh đôi, để khai thác những bí mật trong Phi Long Bảo, giúp cho Phi Long Bảo yên ổn trở lại mới được.

Bản tính Tiểu Tà là như vậy, thích đùa cợt vui chơi, hận thù rất mau, nhưng quên thù hận cũng chỉ trong chớp mắt.

o O o

Tiểu Tà phóng ra khỏi bảo, chạy vào một khu rừng nhỏ, ăn cấp được một bộ quần áo, xuống một suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ rồi mới mặc vào.

Sau khi ngắm nghía, Tiểu Tà rất đắc ý, cười hí hí.

– Được rồi, bây giờ ta là anh hai của Dương Tiểu Tà, ta là Dương Đại Tà.

Tiểu Tà tìm vào một miếu hoang nghỉ tạm, chờ sáng.

Gã vào thôn trang, mua mấy thức điểm tâm, sau đó tiến nhập Phi Long Bảo lần thứ hai.

Cũng như lần trước, trên đường vào bảo, bọn môn đồ canh gác thấy có người, vội ngăn lại.

Bọn chúng trông thấy Dương Tiểu Tà đều ngơ ngác một lúc, mới hỏi:

– Người... người... không phải chết rồi sao?

Tiểu Tà giận nói:

– Chết cái gì? Ta từ trước đến nay sống rất ung dung, ai dám giết ta? Chúng bay thật vô lễ.

Vừa nói, tay phải Tiểu Tà vung lên đã tát vào má tên môn đồ.

Chỉ nghe một tiếng:

– Oái...

Tên môn đồ té nhào dưới đất.

Tiểu Tà hướng về bọn môn đồ cười nói:

– Mau vào báo có Dương Đại Tà đến Phi Long Bảo tìm bảo chủ chúng bay thanh toán hận thù.

Tên môn đồ bị đánh vội vã gật đầu, đốt pháo hiệu lên.

Tiểu Tà cười thâm:

– Trước kia Dương Tiểu Tà đến, ngày nay thì Dương Đại Tà đến.

Gã rất đắc ý với việc làm của gã, lớn tiếng nói với bọn môn đồ:

– Tránh ra! Nếu tiếp tục cản đường, ta không nhân nhượng như đệ đệ của ta đâu.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa vung tay nhảy tới.

Bọn môn đồ sợ hãi tránh ra, không dám cản trở.

Tiểu Tà đang phóng tới, thì đã thấy lão quản gia Lâm Bạch cùng với ba tên vệ sĩ đón lại.

Tiểu Tà hỏi:

– Các người là ai? Có gặp em ta là Dương Tiểu Tà vào trong bảo không?

Lâm Bạch nhìn thấy Tiểu Tà, ban đầu kinh sợ, nhưng nghe Tiểu Tà nói biết người này là anh. Nhưng tại sao hai anh em lại giống nhau như đúc vậy?

Tuy trong bụng nghi ngờ, nhưng không dám chậm trễ, Lâm Bạch nói:

– Dương công tử có phải đi tìm đệ đệ của công tử không? Rất tiếc đệ đệ của người đã rời khỏi Phi Long Bảo rồi.

Lâm Bạch cố ý đổi gạt để khỏi xảy ra chuyện rắc rối.

Tiểu Tà nói:

– Dối trá! Ta ở nơi chân núi chờ đã hai mươi ngày vẫn chưa thấy em ta xuống núi, ta biết chúng bay đang giữ nó ở trong bảo, không chừng chúng bay đã giết rồi.

Lâm Bạch thấy Tiểu Tà không tin, nên cũng không nói nhiều. Lão chỉ có trách nhiệm đón khách, còn các chuyện khác lão không có phận sự. Dù có việc gì rắc rối, lão cũng không xen vào, nên chậm rãi nói:

– Dương công tử! Nếu người không tin thì theo ta vào bảo. Bảo chủ sẽ giải thích cho người biết mọi chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Nếu ta không tìm được em ta, ta sẽ đốt sạch Phi Long Bảo các người.

Lâm Bạch không dám cãi, cười nói:

– Dương công tử! Xin mời.

Tiểu Tà cũng như lần trước, theo chân Lâm Bạch đi vào bảo. Và lần này Lâm Bạch cũng để Tiểu Tà ngồi nơi chiếc ghế bên ngoài.

Nhưng có khác là lần này bảo chủ, chưởng quản, hộ pháp đều chạy ra.

Bọn họ đã nghe Lâm Bạch nói rõ người này là anh của Dương Tiểu Tà, nên không có chút gì kinh hãi.

Bảo chủ chỉnh sắc:

– Dương công tử! Có chuyện gì phải tìm lão phu sao?

Tiểu Tà nói:

– Ông không phải là bảo chủ. Tôi thấy có chút đỉnh không giống.

Gã liếc xéo đôi mắt, nhìn Vĩ Diệt Huyền, có ý muốn thử thách.

Bảo chủ cười nói:

– Dương công tử nói đùa! Ta là ta, là Phi Long bảo chủ Vĩ Diệt Huyền. Không lẽ có người nào dám mạo nhận lão phu sao?

Tiểu Tà nhìn kỹ:

– Tôi đến đây không phải để tìm hiểu ông là thực hay là giả. Tôi chỉ muốn tìm đệ đệ của tôi. Quý vị mau mau thả đệ đệ của tôi ra, nếu không thì tôi không khách sáo đâu.

Bảo chủ bình thản:

– Dương công tử đừng nóng nảy. Đệ đệ của công tử có phải là Dương Tiểu Tà không? Nếu phải thì Dương Tiểu Tà đã rời khỏi Phi Long bảo cách đây ba hôm. Chuyện này lão phu có bằng chứng.

Tiểu Tà hăm hừ:

– Các người tưởng ta là con nít sao? Muốn nói sao cũng được? Ta và đệ đệ ta cùng sanh một ngày, cùng lớn lên một chỗ cũng cùng một sư phụ tập luyện võ công. Nếu em ta hạ sơn tất phải tìm ta. Rõ ràng các người nhốt em ta nơi đây. Hãy mau thả ra, nếu không Phi Long bảo sẽ trở thành bình địa.

Tiểu Tà nét mặt rất ngạo nghễ, dám cùng Vĩ Diệt Huyền nói chuyện như vậy.

Bảo chủ trầm giọng:

– Hấn đã rời khỏi nơi đây rồi. Tin hay không là tùy người. Phi Long bảo này không phải chỗ ai muốn đến gây rắc rối cũng được.

Tiểu Tà nổi giận:

– Các người dùng lời ngang ngược, đã không giao trả em ta, còn đổ lỗi cho ta đến đây phá phách.

Mọi người đều tức giận, bảo chủ cũng gằn giọng:

– Lão phu đã nói rất rõ. Người có tin hay không mặc kệ. Ta không có cách nào khác. Người đâu! Tiễn khách!

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu tử! Lão tưởng ta làm trò hề sao? Ta dám cô thân độc mã đến đây, nếu không có bản lĩnh thì không dám mạo hiểm tìm thù.

Nói chưa dứt, Tiểu Tà hét lên một tiếng, vung tay phải phát ra một chưởng đánh thẳng vào Vĩ Diệt Huyền.

Đó là thói quen của Tiểu Tà, mỗi khi đến chỗ giao tranh thì gã dùng chiến pháp “Tiên Hạ Thủ Vi Cường”.

Vĩ Diệt Huyền không né tránh, chân trái hướng về Tiểu Tà chậm chậm tung lên.

– Phạch!

Tiểu Tà thối lui năm bước. Nhưng Vĩ Diệt Huyền thân mình run mấy cái mới đứng vững.

Rõ ràng công lực ông ta rất thâm hậu.

Tiểu Tà lập tức phóng hai ngọn phi đao nhắm vào cổ họng và con mắt phải của Vĩ Diệt Huyền, đồng thời phi thân xuất chưởng hướng vào ngực Vĩ Diệt Huyền đánh tới, lạnh lẽo vô cùng.

Vĩ Diệt Huyền vừa cười, vừa né tránh hai ngọn phi đao, hai chân nhón lên, đã phát ra một chiêu trả lại.

Ông ta né thân, quay lưng hoặc xuất chưởng... mỗi động tác đều có một tư thế rất đặc biệt, rất oai phong và cao quý, giống như cử chỉ của một bậc vương giả.

Rõ ràng ông ta không hổ danh là thiên hạ đệ nhất bảo chủ.

Bị đối phương hai lần công kích, Tiểu Tà bị ép lui sáu bước, có vẻ sợ hãi, nhưng Vĩ Diệt Huyền vẫn đứng yên một chỗ, không ép tới.

Thật ra, Tiểu Tà lợi dụng cuộc giao đấu này để khám phá một điều bí mật trong Phi Long Bảo. Vì vậy gã mới cố tình xuất thủ đánh về phía Vĩ Diệt Huyền.

Sau khi thân mình đã đứng vững, Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Chưởng thế của lão đầu này không phải là “Truy Sa Chưởng”. Vậy ai là người giết chết vị bảo chủ trước đây.

Tiểu Tà liền hét lên một tiếng, tiếp tục xuất chưởng, nhưng lần này không phải đánh Vĩ Diệt Huyền mà hướng về Tả hộ pháp Kiếm Bình Quang.

Kiếm Bình Quang là người đã luyện thành công môn Kim chung trảo, thấy Tiểu Tà chưởng thế rất gân, không né tránh, mà vung tay tiếp Tiểu Tà hai chưởng.

– Ha... ha... ha...

Kiếm Bình Quang đắc ý cười mấy tiếng, thân mình vẫn đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Tiểu Tà âm thầm than thở, vì đôi tay của hắn gân như tê cứng, rất khó chịu.

Gã hét to:

– Quái lão đầu!

Lập tức đổi chưởng thành chỉ, phải trái khai công.

Khí thế rất mãnh liệt, như nước vỡ bờ, Kiếm Bình Quang cười mấy tiếng lớn, ý rằng bản thân võ công cao siêu, trong người lại mặc Thiết bảo y, không cần phải để ý đến chiêu thức đối phương.

Rất tiếc, lần này Kiếm Bình Quang đoán sai rồi. “Đại Bi Chỉ” là môn võ học tuyệt thế cổ kim, khí thế uy mãnh, lực xuyên kim thạch so với Thiếu Lâm Đại lực kim cương chỉ công sức có hơn chứ không kém. Đồng thời loại công phu này là khắc tinh của Kim Chung Trảo.

Tuy Tiểu Tà chỉ có sáu phần hỏa hầu, nhưng nói về thiết bảo y thì rất có hiệu nghiệm.

Hai bên chạm nhau, chỉ nghe Kiếm Bình Quang hét một tiếng, thân mình thối lui ba bước. Hai huyết Thiên Lục và Ngọc Khu đau nhói lên.

Kiếm Bình Quang kinh hãi, không dám cậy vào thiết bảo y nữa.

Lão kêu lên:

– Tiểu tử này có lai lịch.

Tức thì vung tay, dùng công lực phát chiêu hướng về Tiểu Tà.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của lão từ từ có một luồng khói tím phát ra, lân quang chói sáng.

Tiểu Tà vừa nhìn thấy biết ngay chưởng pháp có chất độc, thuộc về “Âm Diệu Chi Loại” nếu trúng người không chết cũng bị thương.

Gã lập tức lấy ra hai cây phi đao, cản lại trên ngực, không dám đối địch, nhẩy lui ra hai trượng.

Kiếm Bình Quang nhìn thấy đối phương có ý tẩu thoát, hét lên một tiếng, phóng mình tới.

Tiểu Tà phát ra một chiêu, né về phía trái, chân phải đá vào bụng Kiếm Bình Quang.

Phi đao phóng ngay huyết Thái Ích của Kiếm Bình Quang.

Kiếm Bình Quang tức giận phát chiêu La Hán Bạt Sơn hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Tà lập tức sử dụng Đại Phi Chưởng pháp đối phó.

– Bùng!

Tiểu Tà phun ra một búng máu tươi, còn Kiếm Bình Quang thối lui ba bước, ngực phát đau, khoe miệng rỉ máu.

Kiếm Bình Quang rất nghi ngờ, không hiểu Tiểu Tà là môn hạ phái nào, nên đứng trờ ra nhìn, quên cả bản thân mình đang thọ thương.

Còn Tiểu Tà tuy không sợ chất độc trong chưởng phong của đối phương, nhưng cũng bị đánh đến đầu óc quay cuồng, không dám tiếp tục động thủ.

Gã lập tức lấy ra ba viên linh đơn, bỏ vào miệng.

Kiếm Bình Quang thấy Tiểu Tà uống thuốc trị thương, tưởng rằng Tiểu Tà đã trúng độc, cười nói:

– Tiểu quỷ này đã trúng Tàn Hồn Chưởng của ta, chỉ một ngày sau phải bỏ mạng rồi. Nếu người chịu thua xuống núi, lão phu sẽ tặng cho thuốc giải.

Tiểu Tà nói:

– Quỷ lão đầu! Trò chơi của người quá cũ rồi, bây giờ người vẫn còn muốn

gạt găm kẻ khác, không sợ người ta chê cười sao? Hãy mau tiếp ta thêm mấy chiêu nữa.

Kiểm Bình Quang ngạc nhiên, té ra tiểu tử này không bị độc chưởng của lão.

Tiểu Tà tiếp tục phát ra Đại Phi Chưởng pháp nhắm Kiếm Bình Quang đánh vào huyết Nhân Trung.

Kiểm Bình Quang kêu lên, đổi chưởng thành trảo, phi thân phóng tới, cố tình bóp nát cánh tay trái của Tiểu Tà.

Rất tiếc, lần này Tiểu Tà dùng hư chiêu. Chỉ quay mình một cái, Tiểu Tà đã điếm ngay Khúc Trì huyết của Kiếm Bình Quang.

Nhưng Kiếm Bình Quang là một cao thủ lợi hại, lão quay thân đổi chiêu Thần long xuất trảo công tới rất lợi hại.

Tiểu Tà đánh tạt ngang, né mình một bên trả lại một chiêu nhanh như chớp.

Hai bên chạm nhau...

Kiểm Bình Quang kêu lên một tiếng, sau lưng bị đánh trúng một chưởng, té xuống đất không đứng dậy nổi, nhưng Tiểu Tà cũng bị trảo móc đến nát da, máu chảy ròng ròng.

Vĩ Diệt Huyền thấy vậy tức giận hét lên một tiếng, lập tức tham chiến. Hai vị hộ pháp phải trái bao vây Dương Tiểu Tà.

Chốc lát, Tiểu Tà đã bị trúng mười mấy chưởng miệng ói máu tươi.

Bọn Vĩ Diệt Huyền tiếp tục ép tới, Tiểu Tà hét lên một tiếng, xuất chiêu cuối cùng trong Đại Phi Chưởng pháp, hào quang nhấp nháy, chưởng phong bao trùm khắp người.

Bây giờ Tiểu Tà đã đến lúc liều mạng.

Rất tiếc, đối phương toàn là hạng cao thủ thượng thặng giang hồ. Còn Tiểu Tà tuy chiêu thức lợi hại, nhưng hỏa hầu còn kém, nên không có được bao nhiêu tác dụng.

Giữa lúc đó phát ra một tiếng:

– Bình!

Tiểu Tà như một con diều đứt dây, bay lên cao rồi rớt xuống đất.

Thì ra các cao thủ Phi Long Bảo đã hợp sức đánh trúng Dương Tiểu Tà.

Vĩ Diệt Huyền cũng bị Tiểu Tà đánh trúng ba chưởng, nên kinh hãi nghĩ thầm:

– Nếu tiểu tử này công lực tăng thêm một chút thì người thất thủ không phải là hắn mà là ta.

Còn hai vị hộ pháp thì không cần nói cũng rõ trong lòng họ kinh sợ thế nào rồi, vì khóe miệng mỗi người đều bị rướm máu, hiển nhiên đã thọ thương.

Ai này đều có một tâm trạng giống nhau:

– Dương Đại Tà chiêu thức võ công không tầm thường, nhất định có lai lịch.

Vĩ Diệt Huyền biết rằng sẽ gây thêm một việc rắc rối lớn cho Phi Long Bảo. Bây giờ muốn tránh cũng không được. Chỉ làm sao bắt được Tiểu Tà rồi tính sau.

o O o

Lúc Tiểu Tà tỉnh dậy thì phát hiện bản thân hẳn đang bị giam tại lao phòng Phi Long Bảo.

Trước mặt toàn là song sắt rất lớn, đằng sau là tường đá. Chỉ có một khung cửa sổ rất nhỏ.

Tiểu Tà hướng về phía cửa sổ sắt nhìn ra thì bên dưới là sông Hoàng Hà, sóng bủa âm âm.

Việc đầu tiên là Tiểu Tà xem xét lại thương thế. Hẳn nghĩ thầm:

– Vẫn còn may! Lần bị thương thứ hai này phải mười ngày mới phục nguyên. Nếu không có kim châm đả thông kinh mạch thì phải mất đến hai mươi ngày. Có thuốc chữa thương thì bớt được hai ngày, còn lại mười tám ngày.

Suy tính một lúc, Tiểu Tà soát lại đồ đạc trên thân, thấy phi đao đã mất, thuốc viên vẫn còn, kim châm rất nhỏ bọn chúng không để ý tới. Cái mà Tiểu Tà vui mừng nhất là một lưỡi cưa rất nhỏ giấu trong tay áo.

Lưỡi cưa này không tầm thường. Nó là loại thép hàn thành tại Liên Sơn. Tiểu Tà đã mài lưỡi cưa này đến ba tháng. Nó mỏng như tấm giấy, chất dai rất tốt. Một đầu là dao, một bên là lưỡi cưa răng.

Vì thể tích rất nhỏ, nên Tiểu Tà có thể giấu trong tay áo, hoặc dưới đế giày, cũng có thể cuốn tròn nhét trong lỗ tai được.

Tiểu Tà soát xong đồ đạc, cười hì hì:

– Có mấy món này thì yên tâm rồi. Không ngờ ngày hôm qua ra khỏi ngục thì hôm nay trở lại ngục. Như vậy tai họa quá nặng nề.

Gã suy nghĩ một lúc, nói lớn:

– A! Còn xí ngầu đâu?

Gã mò vào lưng, reo lên:

– Tốt! Tốt! Xí ngầu vẫn còn. Nếu còn xí ngầu thì đỡ buồn rồi.

Chẳng bao lâu, có người đem đồ ăn đến. Tiểu Tà nhìn thấy cả kinh, vì người này không phải ai xa lạ, mà là Vĩ Diệu Cầm.

Tiểu Tà cười, nói:

– Đại cô nương có khỏe không? Thấy cô nương giá lâm, tại hạ rất vinh hạnh!

Vinh hạnh!

Vĩ Diệu Cầm nhìn một lúc rồi hỏi:

– Huynh là Dương Tiểu Tà hay là đại ca của Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà đắc ý cười thâm, biết đã đánh lừa được người của Phi Long Bảo rồi.

Gã nói:

– Theo cô nương thấy tôi là đại ca của Dương Tiểu Tà tốt hơn, hay là đệ đệ của Dương Tiểu Tà tốt hơn?

Vĩ Diệu Cầm lắc đầu:

– Tôi không hiểu được, chỉ cảm giác hai người rất giống nhau, dường như một người vậy. Huynh cứ ăn xong chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Theo lời đệ đệ của tôi nói lại thì cô rất hung dữ. Tại sao lúc trước cô cỡi ngựa đạp bạn bè của hấn?

Vĩ Diệu Cầm tin rằng Dương Tiểu Tà đã bỏ mạng trong hầm rắn, nên buồn buồn:

– Huynh không biết được! Hắc Long Câu là linh vật chi bảo, nó làm sao đạp trúng người? Tôi lúc đó muốn cho nó bay qua khỏi đầu đứa trẻ đó, ai ngờ đệ đệ của huynh xông ra, tôi rối loạn mới sanh ra kết quả như vậy. Tôi rất hối hận.

Tiểu Tà nghe xong cảm giác lời nói của Vĩ Diệu Cầm rất có lý và chân thật, liền hỏi:

– Hắc Long Câu nhảy cao được bao nhiêu?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Độ hai lần chiều cao của con người. Nhưng gặp đứa con nít ngựa này sẽ tránh đi. Lúc đó tôi cũng không để ý, vì ngựa này chạy rất nhanh.

Tiểu Tà nhìn thẳng đôi mắt của cô ta để dò xét.

Đúng vậy! Lời nói và tình cảm của Vĩ Diệu Cầm rất chân thật. Tiểu Tà hối hận đã cắt mất mái tóc đẹp của cô ta.

Tiểu Tà không còn ác cảm gì khi đã đối diện với một cô gái chân thành đầy thiện cảm, nên nhỏ tiếng:

– Thôi! Cô đừng buồn. Hành động của đệ đệ tôi cũng được cô trả thù rồi, có phải không?

Vĩ Diệu Cầm buồn bã:

– Nhưng đệ đệ của huynh đã chết rồi, tôi cảm giác rất đau thương.

Tiểu Tà hỏi:

– Nếu hấn còn sống cô đối xử với hấn sao đây?

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Không thể còn sống được. Tiểu Tà đã bị cha tôi làm rơi xuống hầm rắn thì khó sống nổi. Nhưng nếu Tiểu Tà còn sống, tôi...

Tiểu Tà hỏi:

– Sao? Cô sẽ thù hận, giết hẳn?

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Không! Không! Tôi không hận Tiểu Tà. Tôi sẽ xin lỗi Tiểu Tà, hy vọng chúng tôi trở thành bạn tốt. Nhưng việc Tiểu Tà còn sống chỉ là ảo tưởng.

Vĩ Diệu Cẩm trong những ngày qua đã trải qua nhiều đau khổ trong lương tâm, đã xem Tiểu Tà là người bạn tốt, nên bây giờ gặp người anh của Tiểu Tà, cô ta không còn giấu giếm điều gì. Cô ta rất hữu tình, dù cho âm dương xa cách vẫn đĩnh ninh như vậy. Nhưng có một điều chắc chắn là nếu cô phát hiện người này là Dương Tiểu Tà, cô ta nhất định không dám mở miệng nói như vậy, vì cô ta tính rất e dè.

Tiểu Tà cũng biết lúc này không phải là lúc nói chuyện tâm tình, nên cười nói:

– Cám ơn cô nương đem cơm đến đây! Nhưng có phải cha cô nương thường nhốt người trong lao này không?

Tiểu Tà muốn biết trong lao phòng này còn có nhốt ai nữa. Nhưng Vĩ Diệu Cẩm lắc đầu:

– Chuyện này tôi không biết. Đây là lần thứ nhất tôi đến đây.

Tiểu Tà đã đói bụng, không chần chờ, lấy đồ ăn bỏ vào chén ăn ngấu nghiến.

Vĩ Diệu Cẩm thấy Dương Đại Tà tính tình không khác gì Tiểu Tà, cười nói:

– Hai anh em giống nhau như một.

Tiểu Tà ăn xong, lau miệng, cười nói:

– Đại tiểu thơ! Cơm này rất ngon. Lúc trước tôi còn ở với ông nội tôi chưa bao giờ được ăn cơm ngon như vậy. Lần sau cô nương đem nhiều cơm một chút.

Tiểu Tà là người không biết khách sáo, đồng thời tánh tình lúc này cũng vui vẻ.

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Được! Lần sau tôi đem nhiều hơn, và đem theo thật nhiều rượu.

Tiểu Tà cười nói:

– Khà... khà... khà... Có rượu thì quý quá rồi, nhưng nếu còn có thêm một món nữa thì tuyệt!

Vĩ Diệu Cẩm hỏi:

– Huynh còn muốn ăn món gì nữa?

– Thịt chó.

– Thịt chó?

– Phải! Món ăn này tôi ăn quen rồi. Tôi rất thích.

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Thịt chó? Tôi thấy kỳ kỳ... Nhưng huynh muốn ăn thì tôi gọi nhà bếp làm được. Ngày mai tôi sẽ đem đến đây.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Cám ơn cô nương. Cô nương chưa cho tôi biết tên, tôi làm sao mà xưng hô đây.

Vĩ Diệu Cẩm đôi má ửng lên:

– Tôi họ Vĩ tên Diệu Cẩm.

Tiểu Tà sức nhớ đến câu chuyện bí mật trong Phi Long Bảo, hỏi:

– Diệu Cẩm cô nương! Thân phụ của cô nương vẫn mạnh khỏe chứ?

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Thân phụ tôi cũng như tôi. Hình như rất tốt, cũng hình như không tốt. Thân phụ tôi rất ít khi nói chuyện với tôi, có lúc nhất tôi trong nhà không cho ra ngoài chơi vì lẽ bên ngoài đang xảy ra nhiều chuyện. Nói về thân phụ, tôi chỉ biết có thể thôi.

Tiểu Tà nghe xong có vẻ suy tư:

– Thôi được rồi! Trời sắp tối, cô nương về nghỉ ngơi. Ngày mai nhớ đừng quên thịt chó.

Vĩ Diệu Cẩm gật đầu:

– Ngày mai sẽ có đủ.

Nói xong thu dọn chén bát, rời khỏi lao phòng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Đúng rồi! Người bảo chủ này không dám tiếp cận thân nhân, sợ bị họ phát hiện hẳn là giả. Rốt cuộc người nào là giả đây?

Tuy thắc mắc, nhưng việc quan trọng của Tiểu Tà hiện nay là tìm đường thoát thân.

Tiểu Tà lấy từ lưòi cửa rất nhỏ trong túi áo ra, đến song cửa sổ sắt, bắt đầu cửa.

Không bao lâu gã đã cửa hết một khúc song, chỉ chừa lại một chút đỉnh để còn dính nhau.

Gã tiếp tục cưa cây thứ hai, cũng rất thuận lợi.

Đến nửa đêm thì cưa xong.

Gã vừa xô cửa sắt vừa nói:

– Xong rồi! Trong lúc khẩn cấp, chỉ cần đẩy mạnh một cái là phóng ra được ngay. Tánh mạng ta an toàn rồi.

Tiểu Tà lại quan sát một lúc, thấy không có dấu vết gì lạ mới đi nghỉ.

Có thể Tiểu Tà dự tính từ cửa sổ nhảy xuống sông Hoàng Hà.

Chuyện này Tiểu Tà không thấy khó khăn, vì môn thủy công là sở trường của gã.

o O o